

Nieuwsbrief 8 – december 1999

Beste Niños-donateur,

Nog steeds kunnen we de Nieuwsbrief beginnen met: het gaat goed in Peru. Onze 12 jongens hebben het bijna allemaal zeer goed gedaan op school. Vroeger waren ze niet alleen de oudsten, maar ook de slechtsten van de klas. Nu zijn ze in ieder geval altijd de beste. We mogen als gezamenlijke ouders trots zijn op deze collectieve inhaalslag. Wij zijn het hier in ieder geval. Het kinderrestaurant is halverwege voltooiing. We gaan 100 kinderen iedere dag een gratis maaltijd geven. Uw donatie belandt straks rechtstreeks in een Peruaanse kinderbuik. Ons Niños Hotel geeft een steeds groter inkomen en biedt zo steeds meer zekerheid voor het project. Geheel buiten ons weten om zijn we 'getest' en gekozen tot een van de drie beste hotels in Cusco (daarmee zeker zo'n 150 concurrenten achter ons latend). Lees in deze nieuwsbrief (een 'extra dikke' omdat er al zo lang geen was) hoe we verder gaan. We zijn blij te merken dat u ons zo trouw blijft steunen, juist nu we weer zo'n grote nieuwe stap gaan zetten. We willen door blijven groeien want er valt nog ontzettend veel te doen en gelukkig kan dat met alle hulp die we steeds weer uit Nederland krijgen. We zijn echt blij zo'n grote en trouwe Niños-familie achter ons te voelen.

Heel veel groeten uit Peru, Jolanda van den Berg en Titus Bovenberg

Celso heet voortaan 'Albert'

Celso is de oudste. Nu hij 18 is mag hij elke zaterdag in het restaurant van het hotel helpen met serveren en schoonmaken. Het kan wel eens een kwartiertje duren voordat je ontbijtje er staat, maar dat komt omdat Celso het zo verschrikkelijk serieus aanpakt. Zoals alles eigenlijk. Celso is een van de weinigen die, toen hij op straat leefde, ook werkelijk naar school ging. En daar is heel wat discipline voor nodig. Hij zal er vaak genoeg om uitgelachen zijn. Dat hij toch steeds ging getuigt van veel karakter. Nu, na twee keer een jaar overgeslagen te hebben, zit hij in de 2de van de middelbare school. Nog steeds een groot eind achter, maar hij is wel de beste van zijn groep, wat hem enorm stimuleert. We zijn van plan om in de toekomst een computer voor hem (en de andere kinderen) te kopen, zodat we hem nog meer kunnen bijspijkeren en misschien wel een voorsprong kunnen geven. Zijn grootste droom: een supermercado (supermarkt) beginnen. Misschien helemaal niet zo'n slecht idee voor over een tijdje. We zijn maar alvast begonnen met hem 'Albert' te noemen. Wie weet?

Twee juffen

Dat al onze kinderen het zo goed doen, heeft veel te maken met onze twee huisjuffen Victoria en Theodulcia. De twee komen elke dag twee uur lang huiswerkles geven. Het zijn echte, opgeleide leraressen die naast hun schoolwerk onze Niños-klas runnen. Met enorm veel geduld en een metersdikke huid. In het begin was onze knikker- en toverslaafde bende nauwelijks langer dan 10 minuten op een stoel te nagelen. Respect voor de juf? Voor wie? Voor dat 'dikke varken'? Kom nou! Toen we hoorden dat de kinderen zo stoer tegen elkaar zaten op te bieden, hebben we een lang gesprek gevoerd (en de vuilbekkers natuurlijk gestraft). Het zal nu nog wel eens gebeuren maar het gat echt elke week beter. Wilbert weet de dames echt op de kast te krijgen met een pontificaal: ik doe niks vandaag. Waarna hij gaat zitten en wacht op het gewenste effect: uiteindelijk na veel kletsen en vervelend doen, wordt hij dan de klas uitgestuurd. Huilend en stampvoetend: "Mala, mala, mala, mala!" schreeuwend in zijn drift (je bent slecht, je bent slecht!). Blijkbaar geeft een ruzie uitlokken onze Wilbert de zekerheid en aandacht die hij nodig heeft. Voor hij bij ons kwam was dat waarschijnlijk de enige manier om te ontdekken dat hij überhaupt bestond. Na een half uurtje praten tegen het meest dwarse, koppige, maar in zijn hart allerverdrietigste jongetje van de klas, breekt toch wel weer de zon door en huppelt hij weer met zijn schriftje onder zijn arm en zijn potloden in zijn hand terug naar de klas: een kus voor de juf en aan de slag. Niks aan de hand.

Wie er nog meer werken

Ons beleid is: hoe meer mensen we aan het werk kunnen hebben en houden, hoe beter. Elk van onze medewerkers heeft een gezin. We hebben naast Victoria en Theodulcia, Ruthy die voor ons kookt, wast en helpt in het huishouden, Fanny die de gehandicapte Luis therapie geeft, Thomas, de nachtwaker en de klusjesman van het hotel, Liz, Lourdes en Maria: de schoonmaakploeg en de meiden die op fantastische wijze het restaurant runnen (we krijgen veel complimenten over hun werk. Als we het ze zeggen, blozen en giechelen ze van trots). Alles bij elkaar zorgt de stichting en het hotel zo op deze manier niet alleen voor hen maar ook voor hun families. Zeker 20 kinderen hebben we daarmee extra onder onze hoede op een manier zoals het eigenlijk hoort: met een zekere en goed betaalde baan mensen voor zichzelf laten zorgen. (Goed betaald betekent in Peru dat je echt elke maand wordt uitbetaald; een uitzondering). Hun gezinnen hoeven nu eens niet uit elkaar te vallen of ondergedompeld te worden in de ijzingwekkende armoede en bodemloze onzekerheid die hier zo alledaags is.

Dan ik niet

Wilbert is niet zomaar koppig. Hij is de echte 'dwars' kampioen. Tussen hem en Jose wil het nog steeds niet boteren. Wilbert vindt hem maar een aansteller. Vanaf de eerste dag dat hij bij ons was zei Jose al 'mamma' tegen Jolanda. Hij is hier nog maar net. Trouwens, blijft hij wel? Komt hij echt hier wonen? Er is overigens helemaal geen plek! We dachten dat Jose 6 was. Heel veel kinderen hebben geen papieren of zijn ze kwijt. We prikken dan wel een datum en schatten de leeftijd. Zo vond Alan het wel stoer om op Koninginnedag jarig te zijn: Jippie, samen met 'la reina Beatrix'. Toen we via de kinderrechtster toch Jose's papieren in handen kregen, was Jose op slag twee jaar ouder. Net zo oud als Wilbert. Die ontplofte bijna van woede, omdat Jose altijd de privileges van een van de twee kleintjes had gehad (en schaamteloos had uitgebuit). Maar het ergste moest nog komen. Jose bleek jarig in dezelfde maand als Wilbert. En als klap op de vuurpijl, de grootste belediging die je 'machó' Wilbert kan aandoen: een paar dagen voor hij zelf jarig is. Ons toch wel flinke huis was ruimschoots te klein toen alles aan het licht kwam. Puur verraad. Eerst dat mamma-gezeur, dan een jaar lang de kleine zielige slijmbal uithangen en dan kaapt die rat (Wilbert weet nog veel mooiere scheldwoorden) zijn eerst geclaimde verjaardagsmaand ook nog eens. Er bleef maar een oplossing over (naast veel treiteren en 'mala, mala, mala'). "Als hij dan jarig is, dan wil ik niet" verklaarde Wilbert simpelweg. Laat maar zitten, dat hele cadeautjes- en taartgedoe. Niet als Jose jarig is in MIJN maand. Dan is de lol ervan af. Ik hoef niet. We konden ons lachen met moeite bedwingen toen de kleine supertrotse en diep, diep beledigde en gekwetste 'Pietje Bell' (niet voor niks Wilbert's bijnaam) zijn beslissing kwam mededelen met tranen van nijd in zijn ogen. Het is ook niet makkelijk als je 8 bent, je een ego hebt zo groot als een gemiddelde Incatempel en er komt op een dag een snottebellende mamma-zegger je geboortedag bevuilden. Hou je dan maar eens staande. De verjaardagsstaking duurt nog steeds voort hoewel 'Pietjes' vastberadenheid beetje bij beetje begint af te brokkelen. Als er slingers voor andere verjaardagen opgehangen moeten worden en we vragen 'Pietje, wil je even helpen' (ouders kunnen soms ook pesten) draait hij boos zijn hoofd om. Hoewel er, als hij denkt dat wij niet kijken, toch wel gegluurd wordt naar al dat moois.

Het Niños Kinderrestaurant

Het terrein (500 m²) is er, de verbouwing is begonnen. We hopen dat we voordat de regentijd begint (in de Nederlandse winter) het dak erop hebben. Het is een prachtig terrein, 5 minuten lopen van het hotel. Het lijkt een oude lage Franse boerderij. Een voorhuis aan de straat met drie winkels en erboven kamers. Je loopt door een poort het zo'n 35 bij 15 meter grote terrein op. Aan de linkerzijde tot achteraan een lange, 5 meter brede 'schuur'. Daarin komen de keuken, de wc's en douches. We zullen alles moeten vernieuwen: dak, vloeren, installatie en het kleine pleintje, de winkelruimtes en de kamers erboven. Die gaan we verhuuren zodat we ook daaruit weer inkomsten krijgen. Wellicht beginnen we een eigen bakkerij

en wasserij naar dat is van later zorg. Op het terrein bouwen we ons 'kinderrestaurant' wat we zo noemen omdat we een hekel hebben aan het woord gaarkeuken. Elke dag willen we 100 kinderen een gratis gezonde maaltijd geven. Dankzij de steun van u en de inkomsten uit het hotel gaat dat lukken. De kinderen selecteren we, samen met onze twee leraressen en onze Peruaanse kinderarts Maria-Helena. Ons criterium is die kinderen te kiezen die het echt hard nodig hebben. Al zou je 'blind' een hele schoolklas binnenhalen, dan voldoe je al aan dat criterium. Maar er zijn altijd gevallen die erger dan erg zijn. We kiezen in overleg met de armste scholen in de buurt (hoewel ze allemaal arm zijn, zijn daar ook gradaties). De kinderen krijgen een soort bibliotheekkaart. Ze mogen elke dag komen en we houden bij of ze dat ook echt doen. Gaandeweg zullen we ze meer hulp geven (medische verzorging, eens lekker onder de douche met luizenshampoo, een stapeltje kleren). Al met al voor ons een grote uitdaging. We hebben gelukkig nog even de tijd om qua organisatie de puntjes op de i te zetten. In maart begint het Peruaanse schoolseizoen, dan beginnen we de kook- en afwasmarathon. Ook in het kinderrestaurant zullen we minimaal drie Peruaanse hulpen een dagtaak kunnen geven en dus ook weer evenveel gezinnen een zekerder bestaan. We houden u op de hoogte.

De financiering

We zijn al een heel eind. We hebben fondsen aangeschreven en al enkele sponsors gevonden. We willen er naar streven dat het tientje van de donateurs direct naar de kinderen gaat. We weten dat u onze directe aanpak waardeert en we doen als altijd ons best de donaties als het kan voor 100% direct ten goede van de kinderen te laten komen. De investeringen (gebouw kopen en aanpassen) moeten we natuurlijk wel doen. Een groot deel van die kosten proberen we van fondsen en sponsors te krijgen. Huren is in Peru geen optie. Afgezien van het feit dat je als buitenlandse organisatie eindeloos te veel betaalt, is de staat van de gebouwen in Cusco meestal zo slecht dat je er niet verantwoord in kunt werken, slechte bekabeling dus brandgevaar, kapot riool dus ratten, slechte waterleidingen dus lekkages of geen water. Ook is het risico te groot dat bijvoorbeeld de huur plotseling wordt opgezegd. We denken dat we met fondsen en sponsors zover komen dat we uiteindelijk de investeringen kunnen dekken. We hebben net zoveel vertrouwen als altijd en hoewel we nu nog niet alles rond hebben, doen we het toch maar weer op de Niños manier: gewoon hard aan de slag. Want, zoals gezegd, in het voorjaar staan er dagelijks honderd hongerlappen met rammelende magen op de stoep. Dan moeten we gewoon klaar zijn.

Secretariaat

We groeien nog steeds. En helaas gaat er wel eens wat mis in onze door hardwerkende vrijwilligers draaiend gehouden administratie. We hopen dat u uw hand over uw hard strijkt als u geen post van ons hebt gekregen terwijl u dat wel had moeten hebben. We zijn met het groeiende secretariaat verhuisd en aan het automatiseren geslagen. Het blijkt dat veel adressen niet meer kloppen of dat mensen abusievelijk denken dat we hun adres hebben (wie via de giro of via de computer overmaakt moet het adres er bijvoorbeeld expliciet bij vermelden: we krijgen het niet automatisch). We hopen in december overigens wel administratief helemaal bij te zijn en verzoeken u, als u niks van ons krijgt te bellen of te schrijven naar het nieuwe secretariaat en uw adresgegevens door te geven.

Giften en donaties

We willen op deze plaats iedereen bedanken die ons op welke wijze dan ook heeft gesteund. We zijn in de volgende versnelling gegaan met het Niños Kinderrestaurant en hebben de zekerheid van een grote steunende familie straks extra hard nodig. We kregen vragen over het doen van eenmalige, belastingaftrekbare giften. Voor iedereen is het anders maar het is mogelijk een gift eenmalig of over meerdere jaren gespreid te doen. Zeker in het laatste geval betaalt de fiscus mee. Wilt u er meer over weten, dan kunt u bellen met ons secretariaat dat een en ander al voor u heeft uitgezocht.

In de krant

Er heeft weer een mooi artikel in de Haagse Courant gestaan. Ook zijn het weekblad Flair en de KRO Televisie langs geweest. Het artikel zal waarschijnlijk in maart verschijnen. De KRO komt met het programma Kruispunt in januari of februari. Niños-fans moeten dus goed opletten. Zeker als ze 12 Peruaanse herrieschoppers op Nederlandse klompen willen zien rondjakkeren tussen verbaasde hotelgasten en niet minder verbaasde Peruanen.

Kloempen?

Toen Oscar eenmaal een foto van een paar klompen had gezien, hield het vragen niet meer op. Wat is dat? Dat is een klomp. Kloemp? Ja, een klomp. Oh, een kloemp. Wat is een kloemp? Daar kan je op lopen. Neeeee. Echt waar? Ja, echt. Het is een schoen van hout. Dan volgt er een tijdje stilte. Oscar wrijft met zijn vinger over het plaatje. Lopen op een houten schoen moet even verwerkt worden natuurlijk. Lopen de kinderen in Nederland op kloempen? Ja hoor. Niet allemaal elke dag, maar heel veel Nederlandse kinderen hebben op klompen gelopen. Net zoals wij hier op ojotas (de Peruaanse van rubber autobanden gemaakte sandalen). De volgende dag was Oscars ontdekking doorgedrongen tot de rest. Iedereen was vanaf dat moment in de ban van de klomp. En het was duidelijk: wilde je een echt Nederlands kind zijn, dan moest je aan de kloemp. Het zeuren en vragen om klompen heeft slechts een paar weken geduurd. Het was een efficiënt georganiseerde campagne waarbij in ploegendienst werd gewerkt. Elke dag kwam wel een ander kind met een verhaal over een klomp en hoe dat nou ging, dat lopen op een houten schoen. Om ze te verrassen hebben we met de filmploeg een doos klompen uit Nederland laten komen. Het resultaat kunt u zien in de KRO documentaire. Oscar is de grootste en meest fanatieke kloemper. De hele dag op klompen. Op klompen naar school, op klompen naar de winkel en klompen kunnen zelfs (beetje opletten dat Jolanda en Titus het niet in de gaten hebben) maar naar bed. De volgende dag op klompen over de binnenplaats en natuurlijk zoveel mogelijk naar buiten om ook daar iedereen van verbazing achterover te laten slaan. Misschien waren we het in Nederland een beetje vergeten en mogen we blij zijn dat Oscar het opnieuw voor ons heeft uitgevonden: klompen maken gelukkig.

El Tigre

Demetrio heette op straat al 'de Tijger'. Zelfs de grootste jongens liepen liever met een boogje om hem heen. Heb je geen macht, dan kan je elk moment gepakt worden. Demetrio is niet zo groot en toch sterk en snel. Hij weet zeer goed anderen onder druk te zetten en te bedreigen, ze bang te maken. Zo heeft de Tijger zich door zijn straatjaren heengeslagen. Demetrio wordt (over niet al te lange tijd) onze eerste zwarte bander. Hij is echt een groot karatetalent. Maar de agressie zit zo ingebakken dat we hem regelmatig tot de orde moeten roepen als hij de andere kinderen weer eens terroriseert. Steeds vaker heeft hij zelf ook last van zijn onbesuisde gedrag. Hij vertelt heel soms dat hij zo alleen is. Eigenlijk wil niemand echt (lang) zijn vriendje zijn. Deme kan niet met iemand omgaan zonder vroeg of laat zijn tijgerklauwen uit te slaan. Als we dan een poosje hebben gepraat, gaat het weer een tijdje beter en doet hij echt zijn best lief en sociaal te zijn. Het gaat maar heel langzaam. Helaas ontploft hij bijna zeker binnen een paar dagen weer eens per ongeluk in drift en jaagt de anderen van schrik aan de kant. Zijn kaartenhuis vol goede bedoelingen stort dan voor de zoveelste keer ineen. En wij weten het dan weer. Binnenkort moeten we weer een Tijger troosten die maar niet weet hoe hij zichzelf moet temmen.

Tenslotte

We zijn het niet zo gewend om te denken aan een einde van het jaar. Misschien komt het omdat we nu al een dikke drie jaar aan een stuk bezig zijn en elke paar maanden wel een heel nieuw leven lijken in te gaan. Vanaf het eerste moment dat Jolanda alleen en voorgoed naar Peru vertrekt en twee kleine schoenenpoetsers onder haar hoede neemt, tot waar we nu staan: een gezin van twaalf gezonde 'Hollandse' jongens (met dank aan de kloempen), een zeer succesvol Niños Hotel waarmee we geld verdienen en ons verhaal verder vertellen, acht medewerkers die dankzij de Niños familie hun gezinnen kunnen onderhouden en ze een echte toekomst kunnen geven en straks het Niños restaurant met weer drie extra

krachten en elke dag 100 kinderen die rammelend binnenkomen en naar we hopen als goed en gezond gevulde tonnetjes weer naar buiten hollen.

We zijn werkelijk dankbaar dat we dit hebben kunnen doen in zo'n onvoorstelbaar korte tijd. Ons compliment gaat uit naar iedereen die er door zijn of haar bijdrage samen met ons de schouders onder heeft gezet. Het is voor ons zeer, zeer belangrijk het gevoel te hebben dat we een Niños familie hebben die ons niet in de steek zal laten. We voelen ons mentaal gesteund. Het geeft zekerheid en rust en daarom enorm veel energie. We kunnen niet zeggen dat het belangrijker is dan geld, want zonder geld kunnen ook wij niks, maar het is wel net zo belangrijk.

Als we straks aan de Peruaanse oliebollen zitten zullen we aan u denken. We weten sinds kort dat het klompen zijn die gelukkig maken. Dat het uw steun is die dat minstens even goed doet, wisten we allang. Namens al onze kinderen, namens de 100 die we volgend jaar onder onze hoede gaan nemen, namens alle medewerkers in Peru en namens alle vrijwilligers in Nederland wensen wij u een bijzonder, bijzonder gelukkig en bijzonder voorspoedig jaar 2000 en zeer fijne kerstdagen.

Jolanda van den berg
Titus Bovenberg

Adresgegevens secretariaat m.i.v. 1 januari 2000:

Stichting Niños Unidos Peruanos

Koninginnelaan 8

1182 AS Amstelveen

Telefoon 020-64039019

E-mail info@stichtingninos.com

Website www.ninoshotel.com